

Escultura Senyora de Tous

Sant Martí de Tous

Ubicació

Comarca: Anoia
Lloc/Adreça: Castell de Sant Martí de Tous. Nucli urbà.
Alçada: 457

Coordenades:

Latitud: 41.55949
Longitud: 1.52486
UTM Est (X): 376992
UTM Nord (Y): 4601919

Classificació

Número de fitxa 08226 - 98
Àmbit: Patrimoni moble
Tipologia Element urbà
Estil / època: Contemporani
Segle XX
Autoria de l'element: Francesc Junyent
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Ornamental
Titularitat Pública
Titular: Ajuntament de Sant Martí de Tous
Fitxes associades:
[La Senyora de Tous](#)
Autoria de la fitxa Núria Cabañas
Data de registre de la fitxa: dl., 12/12/2016 - 01:00

Descripció

Escultura situada davant la porta d'accés del castell de Sant Martí de Tous, realitzada a l'últim quart del segle XX. Es tracta d'una escultura de pedra calcària que representa un dels moments més emblemàtics de la llegenda de la senyora de Tous, l'instant en què se li ofereix a la senyora de Tous pa amb nous. El conjunt està format per una dona d'aparença gran que aguanta un tros de pa que li dona un home acompanyat per un gos.

Observacions:

Al costat del conjunt escultòric hi ha una reproducció del poema de Jacint Verdaguer de l'any 1897 sobre la llegenda de la senyora de Tous.

Història

Posterior a l'any 1978, any en què F. Junyent va realitzar l'escultura de la Cérvola Blanca

LA SENYORA DE TOUS

La Senyora de Tous era molt bellíssima:
abans d'eu que obrís la llar a qui hi vis;
de totes les mels sempre vol la primera,
que de cabell d'àngel barreja amb els ralls.

La perdí i agrada si és ben estantíssa,
i el falsà veul com més tendre malor;
fins els rosinyors callen dins sa bardissa
d'ençà que a son coc per son niu tenen por.

Mes la mà del coc li esgotina la bressa,
fent la veïolar a gloriades de fum,
i la que és estada senyora de renda,
ara per les portes captant se consum.

Ara, si li donen nous per companatge,
per negre que sia, li sembla el pa blanc,
i diu recordant-se d'aquell patinatge
que li costa tantes llagrimas de sang:

-Si jo haguessi sabut que era menja tan bona
lo pa de menjar arrisat amb les nous,
no emrajaria del rei la corona
i ara encara li ayora de tous.

M. J. Verdigué
31 gener 1997

